

En vore que s'ha girat un llevant humit i ha començat a ploure amb gotes amples, he pujat a estendre. El terrat és assossec. He respirat. Els llençols feien olor de net, i no tardaria, la terra clavillada, a fer olor de pluja. Aquelles olors, represes amb força, me les enduc alçades al si.

En acabant, m'he parat a mirar el llit. M'agrada vore'l despullat, sense el pilot de llençols que em retrau tot el plor que he amagat davall dels plecs, perquè jo, que de primer no me n'adonava que suportava seguit seguit les teues humiliacions, de bon començament ja sentia que una pena ben grossa se m'havia encastat al mig del pit i m'entristia i em feia plorar nit i dia. I quan, amb el temps, vaig escoltar la família i els amics i el psicòleg i un poc entre tots em van fer estar al cas, del principi de tanta tristor, tant em va fer. Perquè em passava que si vivia uns dies sense eixos afronts ja se'm ficava al cap la idea que havies canviat i que, de llavors en avant, per sempre més els dies serien amables i tu em parlaries com si em tingueres consideracions... i tota era una tirera d'il·lusions que de sobra sabia que portarien a no res, perquè tot és com és.

Des de l'estudi se senten els tecs de l'aixeta: fa mesos que goteja. L'anhel és cada gota que ha pogut deslliurar-se de l'ofegor i fuig, desaigüe avall, fins anar a parar qui sap on. Tec... tec... tec... tec... podria passar-me hores... No sé ben bé explicar-te com és que he aguantat mesos i anys al teu costat. I no és només per la devoció ni per estar enamorada com una mala cosa, no... l'últim lligam va per damunt d'això... és una mena de sensació com de quedar-me al mig del carrer sense la protecció que m'has fet creure que tinc amb tu. Fa por. I, amb tot, me'n vaig al ras, sense aixopluc, i ho faig un dia de núvols negres i pluja forta en un intent de no trobar-me els barrancs escorreguts: procuraré d'obtenir la mar.

Dalt de tot de l'armari de paret hi ha jocs de llençols.